

MLADÁ NA MALÝ

27.6.2014

2

JE TĚŽKÉ BÝT SÁM SE SEBOU

S Vladimírem Fekarem o mladém divadle,
dramaturgii a tichu

Jste muž řady profesí; dramaturg, dramatik, básník, pedagog, redaktor, herec, porotce... která vám je nejbližší?

Živí mě dramaturgická a to je ta, ve které se cítím nejprofesionálněji. Ale jsem rád, když je dramaturgie spojena s psaním kupříkladu scénáře, nebo s výraznější divadelní úpravou. To potom беру onu inscenaci vnitřně zodpovědněji, беру ji více za svou.

Zde, na Mladé scéně, jste jako porotce. Čím by se měl porotce řídit, co by měl dodržovat a čeho se vyvarovat?

Myslím, že by především měl hledat cestu k tvaru, který právě vidí. Nevytvořit si svou vnitřní režijní verzi a vnucovat, jak inscenace má vypadat. To není vždy jednoduché. Porotce se nejdříve pokouší pochopit a pojmenovat, o co souboru šlo, a potom může klást hypotetické otázky, proč vše nefunguje ideálně v některých složkách a v čem by bylo možné tu inscenaci oživit, zdokonalit, zkrátka udělat ji atraktivnější. Na mladých souborech mě baví jejich svébytný způsob myšlení. Tvar nemusí být úplně dokonalý, ale když vidím, že inscenaci berou za svou a nekopírují předchozí divadelní modely a postupy, tak je to pro mě sugestivnější a opravdovější, než tzv. „interpretační“ divadlo.

Tedy častým nešvarem mladého divadla je, že si aktéři nestojí za tím, co říkají...

Jsou soubory, které vedou (na gymnáziích a jiných školách) silné pedagogické osobnosti. Kupříkladu ve Vsetíně je vedoucím souboru učitel Mirek Urubek. Každá inscenace, kterou vytvoří, nese jeho jasný režijní rukopis. Ale tím, že zná prostředí profesionálního divadla, tak i jeho inscenace mají veškeré náležitosti s profesionály spojené... nápověda, všeobecný servis, lidi u světla, a dokáže své svěřence přesvědčit o zajímavosti, nutnosti a důležitosti těchto složek v divadle. Rozhodně neodsuzují soubory, které naplňují režijní složku a hledají vztah k tématu jen skrze vlastní postavu. Herecká práce je tvorba, divadlo nemusí být autorské.

Ted' k vaší práci dramatika, jaké otázky si jako autor kladete?

Píšu jednak o věcech, se nimiž se chci osobně vypořádat, hledám pro ně adekvátní dramatický tvar. A díky tomuto tvaru dokáže na problém pohlížet jaksí z odstupu. Potom je druhý způsob psaní – na zakázku pro režiséry. To už má člověk zodpovědnost vůči souboru, píše pro konkrétní soubor, pro konkrétní režijní poetiku. Byly to hry většinou vycházející z životních příběhů,

o Hanzelkovi a Zikmundovi, Albertine Sarrazinové, Chaplinovi atd. U všech takových potom řeším vztah k realitě. To, co je zaznamenáno v dokumentech, jak ti lidé skutečně žili, a jak z takového materiálu dostat dramatické. Tedy nelhat, ale zároveň vytvořit svébytný dramatický tvar.

Prošla si dramaturgie jako taková za tu dobu, co jako dramaturg působíte, nějakým vývojem?

Na škole mě učili pedagogové, pro které byla dramaturgie spjata s objevováním titulů, které nějakou formou jinotaje mohou být kritikou režimu. I sedm let po revoluci byli myslím spjatí s takovým přemýšlením o dramaturgii. Výběr titulů ovlivňuje hlavně doba, ve které žijeme. Myslím, že se proměnil vztah dramaturga s režisérem, je častěji intenzivnější. Ještě v 80. letech byl dramaturg brán často jako ten, který vybere text, řekne úvodní slovo na prvních čtených zkouškách a vrátí se až v „generálovém“ týdnu. V současnosti už může vést s režisérem plnohodnotnější dialog po celou dobu zkoušení, častěji tvoří nerozlučný tandem.

Na anketní otázku „co pro vás znamená postavit se na vlastní nohy,“ jste odpověděl básní, jejíž jeden verš zní: „umět být sám“. Jak člověk může „být sám“?

Lidé někdy potřebují společnost za každou cenu, utíkají do ní. Najednou, když se ocitnou sami, jsou nesví. Nejsou schopni si vzít například knížku nebo se soustředit na své vlastní myšlenky. Umění být sám se sebou znamená umět si všimnout věcí kolem, být schopen vypnout a oprostit se od okolního světa.

Kdy jste byl naposledy „sám“?

Ted' si uvědomuji, že se mi vlastně nedaří...

...zažít to opravdové ticho.

Je pořád těžší a těžší „být sám.“ Co myslíte vy? Umíte to?

-vim-

Sedum divů světa při GFK Plzeň: Punk rock

JE TŘEBA SE NAUČIT PRACOVAT SE SVOBODOU

Rozhovor se souborem Sedm divů světa

Co je to punk?

Pozorovatel, který si myslel, že vedeme diskusi o punkové muzice: To je slovo, které použil poprvé Wiliam Shakespear. Původně to znamenalo „roztrhaný“. V šedesátých letech se tak říkalo i Beatles a pak teprve v sedmdesátých se tím popisovala ta tvrdá hudba, která tehdy vznikla.

A jak souvisí punk s vaším představením?

Bára: Vyjadřování toho, že se něco hledá. Vyjadřování sebe sama, ať je to jakkoli hrozné nebo odlišné.

Jarek: A zároveň boj proti systému tím systémem samotným. Oficiální pankáč už není pankáč.

Myslíte si, že se punkem dají vyřešit problémy?

Jarek: Po tomhle představení už moc ne.

Bára: Spiš se tím dají odhalit.

Co ta předloha?

Renata Vordová: Ta hra je z roku 2007. Byla napsaná v rámci akce, kdy byli dramatici osloveni, aby vytvořili divadelní text, který by mohli sehrát mladí lidé. Dobré na tom je, že se tu nemusíme starat o autorská práva.

Jarek: Nejdřív nás zaujal jazyk. To, že jsme četli hru, ve které lidi mluvili tak, jak jsme my mluvili celý den. Najednou to není nic tak strašně... vzdáleného. A pak jsme to rok četli, tři měsíce zkoušeli a teď jsme tady.

Renata: Hledali jsme koncepci, která by hru zpřístupnila, aby to nebylo úplně psychologizující herectví – takže stylizace. Mluvili jsme o prostoru a logicky jsme došli k šachům, jako manipulaci. Je to hra s lidmi, kteří tam jsou volně, ale mají důvod tam být a stávají se figurkami, aniž to tuší.

Máte radši šachy nebo box?

Jarek: To jsme si taky říkali. Ale v boxu jsou většinou jenom dva. A box je násilný, kdežto tohle je rafinovanější, vyšší hra.

Renata: Text je upravený, hlavně jeho vyznění. Že to udělal, protože mohl. Protože každý, kdo dělá šílené věci, je dělá proto, aby si ho lidé všimli. A když nemá hranice, musí dělat šílené věci, aby vyzkoušel, kde ty hranice jsou.

Máte takové lidi kolem sebe? Jak se k nim stavíte?

Renata: Já jsem terapeut, já s nimi pracuju.

Jarek: Je třeba s nimi prostě mluvit. Kolikrát to vychází z úplně banálních věcí, není to žádná obrovská porucha, která se nedá zničit, ale ty banality ji podněcují. Takže stačí mluvit, opravdu komunikovat, což se v té hře opět neděje.

Nemáte problém vystoupit z té role?

Bára: Chvilku to trvá, no.

Jarek: Ale bylo to horší. Když jsme to četli furt dokola a vžívali se do toho, tak to bylo nejhorší. To potom bylo i několikaměsíční nevystoupení z role.

Kdybyste měli nějak charakterizovat dnešní dobu... Kde je to hovno ukryto?

Renata: No, já na to mám o třicet let starší pohled, ale je to hrozně úzkostný pocit, je to o osamělosti. I ty postavy jsou všechny osamělé.

Jarek: Možná, že to je ten rozdíl ve vnímání – já bych neřek osamělost, ale oddělenost. Separace.

Bára: Já to mám asi podobně, jako Renda. Mluví se o tom, jak je to dnes otevřená doba, všichni se všema, dá se komunikovat různými způsoby. Všichni se zajímají o všechny, ale hrozně málo.

Renata: Je třeba se naučit pracovat se svobodou. Máme nějakých pětadvacet let po revoluci a pořád to neumíme. Pořád se setkáváme s tím, v čem jsme vychováni, o tu generaci starší. I ve školách to zůstává. Propast mezi svobodou a našimi zvyky.

-jam-

RECENZE

SYMPATICKÉ CHRSTNUTÍ DO OBLIČEJE, KTERÉMU CHYBÍ EMOCE

Spolek sedm divů světa při Gymnáziu Františka Křížáka v Plzni si pro svou současnou inscenaci vybral hru anglického autora Simona Stephense Punk rock. Není zdaleka jediný; tento text je mezi studenty, především v zemi svého vzniku, velmi populární. A není se čemu divit. Děj se odehrává v prostředí soukromé školy, hlavními hrdiny je skupinka vrstevníků před závěrečnými zkouškami. Text se zabývá tématy, která jsou očividně gymnazistům blízká. Nepodává je upejpavě, ale poplatně svému žánru zvanému In-er-face (volně přeloženo „přímo do obličeje“), což je divadelní proud především britské dramatiky devadesátých let, do které autorova tvorba spadá. Text však primárně nepobuřuje jazykem či explicitním zobrazováním kontroverzních činů, názor hlavních protagonistů na život a svět je nám ale „vmeten přímo do obličeje“. Tak, jak jim to přijde do pusy, neuhlazeně, nepromyšleně, spontánně. Stejně působí i celá inscenace a její představitelé. Potud je všechno fajn, jen je potřeba mít na paměti, že na divadelní prostředí nelze rezignovat úplně.

Plzeňský soubor vystupuje jako kompaktní a sympatický celek, který s obsahem hry krásně ladí. Naštvanou mladou generaci předvádí autenticky, zapáleně, přesto s nadhledem. Práci na jevišti tak lze jen máloco vytknout. To už se ale nedá říct o práci pod jevištěm, u dramaturgického stolu a režijního křesla.

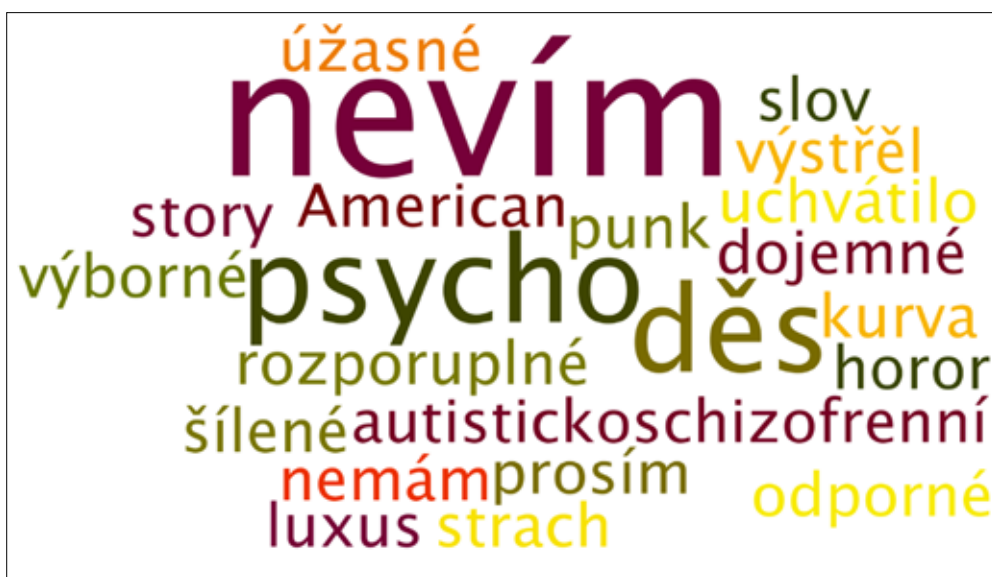
Jistá divadelní neučesanost a nedbalost do určité míry podporuje dojem autentičnosti hereckého konání. Pokud ale herci stojí na jevišti, tím spíše na jevišti kukátkového typu (jehož volbu bych znovu zvážila), nelze obejít fakt, že divadlo je skutečnost umělá, nikoli realita. Bylo by fajn dodržet aspoň to, že se herci nemají zakrývat navzájem či nemluvit nutně zády k divákům. Tvůrci toto nepopřeli zcela; stylizované pohyby (odbíhání ve stylu atletického závodu, tanec „na dálku“) či etuda s vosou do dění vnášejí divadelní

prvky, což inscenaci pomáhá. Nepracuje se tu ale důsledně s nastaveným znakem.

Scéna je z černobílých kostek ve tvaru šachovnice, což zároveň podporuje šachový stolec a figury v pozadí jeviště. Samotný nápad se šachy není špatný; odkaz k jistému omezení v pohybu, předurčené dráze a možnosti sice volit, ale jen v rámci ustanovených konvencí, funguje v paralele ke škole i startu do života dobře. Zároveň černobílý podklad ukazuje na pohyb mezi extrémy; není přirozené střední cesty, jen bílá nebo černá, buď a nebo. Ode zdi ke zdi. Bohužel se ale s tímto principem nijak víc nepracuje. Postavy šachovnici nepoužívají systematicky, jejich pohyb po černých a bílých polích nic neznamena. Taktéž na zadní šachovnici na stole se v průběhu hry nic nemění – její používání je chaotické od začátku. Kvůli tomu pak není úplně zřejmé, co v inscenaci vlastně znamená a působí jako domyšlený vnější konstrukt, který není organickou součástí představení. Což je škoda.

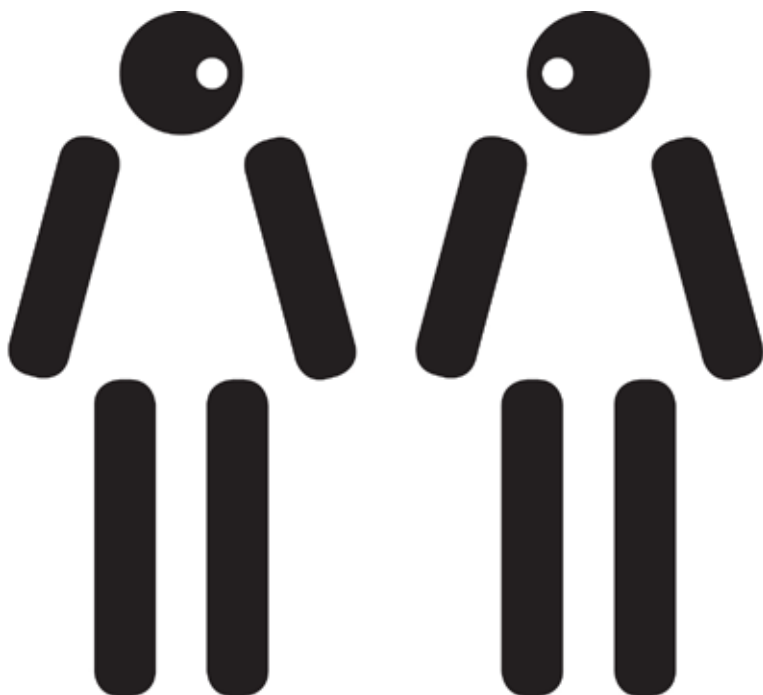
Dalším problémem je oblouk příběhu hlavní postavy. Ačkoli je hra o generaci, skupině, postava Williama rámuje celý děj a skrze ni celou skupinu vnímáme. Je to dáno jednak jeho hudebními vstupy, které jsou komentářem příběhu, i faktem, že jeho postava má ve hře „poslední slovo“. Právě proto potřebujeme, aby nám postava byla jasná a byl jasný i její vývoj. Jen tak je možné, že v nás William v závěrečné scéně vybudí emoce, ať už jsou jakékoli. Je proto škoda, že byl už od začátku „trochu vyšínutej“ a v jeho vývoji tak není moc kam jít, čím překvapit. Oblouk byl jemně naznačen v hudebních výstupech, které byly zpočátku přece jen učesanější a postupně byly víc a víc punk, i ve zběsilosti, s jakou manipuloval šachovými figurkami. To je ale málo. Inscenace je už teď velmi sympatická a příjemná na koukání. Drobné dočištění by mohlo pomoci, abychom ji nesledovali jen zvnějšku, ale zapojili při sledování i city.

Petra Jirásková

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větší písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

DISKUSE O INSCENACI:

Diváci téměř bez výjimky ocenili herecké výkony, které byly vyrovnané a na profesionální úrovni. Představení ve mně zanechalo strašně nepříjemný pocit, velkou depku, říká jeden z diváků, který si ale nestěžuje: tímto způsobem si podle něj diváci mohou uvědomit, že se v inscenaci zobrazené věci skutečně dějí. Běhal mi mráz po zádech, což se mi u studentského divadla zas tak často nestává, přidává se další divačka. Objevují se ale i opačné názory. Chtěl bych odcházet našťvaný a zasažený, chápu typologii postav, i co ztělesňují za problémy, ale představení mě úplně nevtáhlo, chyběly mi motivace postav, zní z publika. Pro dalšího diskutéra byl problémem vývoj hlavní postavy, který byl moc přímočarý a nebyl v něm žádný zlom. Inscenaci nepomohl ani prostor - kukátko, které vytváří mezi herci a diváky bariéru. Soubor pak upřesňuje, že obvykle hraje v nedivadelních industriálních prostorách mnohem blíže divákům. Sporná se ukazuje šachovnice, na které se postavy pohybují. Nechápal jsem ty šachy, jak s nimi chtějí pracovat, říká jeden z diváků. Byla hlavní postava skutečně manipulátorem, který posunoval figurky? Petra Vášu upoutaly herecké výkony tak, že o řadě věcí ani neměl potřebu uvažovat. To, jak může být přitažlivé i očividné zlo, mi přišlo jako nejsilnější téma, říká. U postavy Benneta jsem se až styděl za to, že se těším na jeho další vstupy. Vladimír Fekar upozorňuje, že se míchají dva typy divadla: přes šachovnici se nám vypráví antiiluzivními prostředky, ale herectví je iluzivní. A to se může navzájem bít. Jako pro diváka to pro mě byl oříšek, říká lektor. Jiřina Lhotská se ptá, jak se odvíjely vztahy mezi postavami: jaký vztah mají k probíhajícím událostem? Vadí jim, nebo ne? Rozpor mezi znakem a psychologickým herectvím vedl k tomu, že například ve scéně, kdy jsou všichni postříleni, neměla tak silný zážitek, jako někteří jiní.

RECENZE

ŽIVOT NEBO ŠACHOVÁ HRA?

Ajajaj! Tak mě čeká nelehký úkol, být v opozici. Představení Punk Rock sice vzbudilo velkou diskusi, ale jako jedním hlasem zněla pochvala hercům za jejich „autenticitu“. A to je právě pro mě ten největší problém inscenace. Chce se mi zvolat společně s jedním pedagogem herectví: „Nevěřím!“ Docela chápu soubor, že se s nadšením chopil Stephensovy hry pojednávající o maturitním ročníku na elitním anglickém gymnasiu, tedy o mladých lidech věkově blízkých členům souboru. Stephens se této hře zkoumá kořeny agresivity, podivný „autismus“ dnešní generace, její neurozy projevující se násilím vůči druhým. Všechny postavy hry jsou výrazně typově charakterizovány – alfa samec, latentní homosexuál, naivní krasavice, šprtka, autistický génius, což ovšem v této inscenaci dosti zaniká. Ne že by herci byli špatní, spíše dle mého názoru příliš „hráli“. Ale bylo to spíše herectví brechtovské – jinými slovy, herci postavy předváděli a technicky velmi svědomitě plnili pokyny (především ve velmi důsledné, a ne vždy logické práci s černými a bílými čtverci šachovnice). Velmi zřetelné pro mě bylo jejich neztotožnění s postavami. Včetně toho, že typické prostředky coolness divadla, tedy záplava ostrých výrazů, jim zjevně nešla přes rty (a – zde si vypůjčím zajímavou myšlenku z diskuze – zněla jako

poněkud rozpačitý dabing). Kvůli nerozhodnosti, zda zvolit psychologické či znakové herectví, zaniklo i dost zajímavých nápadů. Ať už se jednalo o paralelu mezi figurkami šachové hry a jednáním skutečných postav, prezentaci Caveových písní jako náhražkové ventilace agresivity hlavního hrdiny, či závěrečnou, pouze symbolickou střelbu „mikrofonem“. Přiznávám, že moje vnímání inscenace určitě ovlivnilo to, že jsem text znala a nebyl pro mě tedy novinkou ani šokem, a že původní provedení v interpretaci studentů DAMU na mě skutečně autenticky hrozivě zapůsobilo. Musím ocenit energii, s níž se soubor pustil do zdolávání hory jménem Punk Rock, ale na své cestě pro mě zůstal jen v polovině cesty.

Jana Soprová

Škytafky, ZUŠ R. Schumanna, Aš: Amerika

HLEDALI JSME NĚCO, KDE HRAJÍ DVA KLUCI

Rozhovor se souborem Škytafky

Vaše inscenace je komorní, pro dva herce a jednoho kytaristu. Ted' vás tu ale vidím dvakrát tolik – zbytek je něco jako realizační tým?

Režisérka: Dá se tak nazvat, ano. /smích/

V tom případě předpokládám, že úsporný počet herců zastupujících více rolí není znouzectnost, ale záměr.

Režisérka: Přesně tak. Kluci si chtěli zahrát spolu, takže jsme hledali něco pro dva herce. A právě tak je Amerika napsaná, žádnou postavu jsme nemuseli škrtat.

A proto jste taky vytvořili tuhle frakci Škytavek?

Režisérka: Chlapi chtěli hrát chlapeckou záležitost a ženské chtěly hrát ženskou záležitost, proto jsme se jako soubor rozdělili.

Takže Ameriku pokládáte za „chlapeckou záležitost“?

David: Asi nejde říct, že by to bylo jen chlapecké téma. Na druhou stranu si nedovedu představit, že by tam místo kluků figurovaly holky. My prostě hledali něco, kde hrají dva kluci.

V inscenaci říkáte, že Amerika není v Americe. Co pro vás znamená Amerika?

David: O tom to právě je – že pro každého z těch kluků to znamená něco jiného.

Kdybych se ale zeptal vás jako herců, ne postav.

David: Pro mě je Amerika obrovský stroj, který mě nijak moc neláká. Asi se v tom shodnu s postavou, kterou hraju.

V inscenaci má na sobě jeden z vás tričko s americkou vlajkou. To je asi poměrně jednoznačné. Mně ale celou dobu vrtalo hlavou, proč má ten druhý triko z karlovarského festivalu – to by mělo taky nějak fungovat?

David: Nemusí. Ale může... Dá se to brát tak, že hodně cestujeme po světě.

Aha, takže nějaký symbol cestování?

David: Někdo to tak může vnímat a někdo ne. Nebyl to ale záměr, dát tam tričko z filmového festivalu v Karlových Varech.

To jsi tedy hrál v tom, co jsi měl dnes na sobě? V tom případě to asi není kostým, ne?

David: To bych zase neřekl. Já myslím, že je to něco mezi.

Rád bych se zeptal na hudební doprovod, který byl nedílnou součástí inscenace. S hudebníkem jste začínali jako se členem souboru, nebo jste ho sháněli až ve chvíli, kdy jste se rozhodli pro živou hudbu?

Režisérka: Hledali – tak dlouho, než jsme ho našli.

David: Dřív s náma nedělal – ale odted' bude dělat. /smích/

Režisérka: Ted' už je náš!

V inscenaci se jednou ozvalo: „A co teď budeme dělat? Pojďme třeba hrát divadlo!“ To je přidáný autobiografický prvek?

David: Ano, to jsem si do toho textu připojil sám.

Plánujete další inscenaci v tomhle složení?

Kuba: Já bych rád, ale Davidovi se nějak nechce...

David: Blíží se maturita, takže divadlo asi půjde na čas do pozadí.

-luč-

RECENZE

HRA O HLEDÁNÍ SEBE SAMA HLEDÁ CESTU, JAK HLEDÁNÍ VYJÁDŘIT

Ašský soubor Škytafky při ZUŠ R. Schumanna se rozhodl inscenovat drama belgického autora Serge Kribuse. Dvojice mladíků v něm utíká. Z města, ze země, před svým životem i před sebou samými. Utíkají, aby našli - nejlépe sami sebe. Hra vypráví jednoduchý příběh dvou mladých kluků, kteří se, každý ze svých důvodů, vydávají na společnou cestu. Na ní prožívají banální vtipné situace i nová setkání. Jak naznačuje už programová brožura: vydávají se společně do Ameriky, která možná vůbec není Amerikou. Již zde je jasně naznačená metonymičnost pojmu Amerika. Nejde vůbec o Ameriku jakožto USA, máme naopak co do činění s jakousi obdobou Čechovovy Moskvy ze Tří sester. Neurčité míření k cíli, který si představujeme jako ideál, který není na světových mapách, je spíš ideou. Z inscenace je jasné, že jsou si tvůrci tohoto přesahu hry vědomi a pracují s ním jako s tématem. Otázkou ale je, zda jim to ve výsledném vyznění není spíš ke škodě.

Prostředky, kterými herci na jevišti pracují, jsou mnohde zvolené opravdu šťastně. Velmi kreativně používají rekvizity, například při nahrazení další postavy mikinou (pardon, vestou) a následně etudě o fyzickém kontaktu. Stejně nápadité je zastoupení rivala v baru židlí a bitka s ní. Jsou

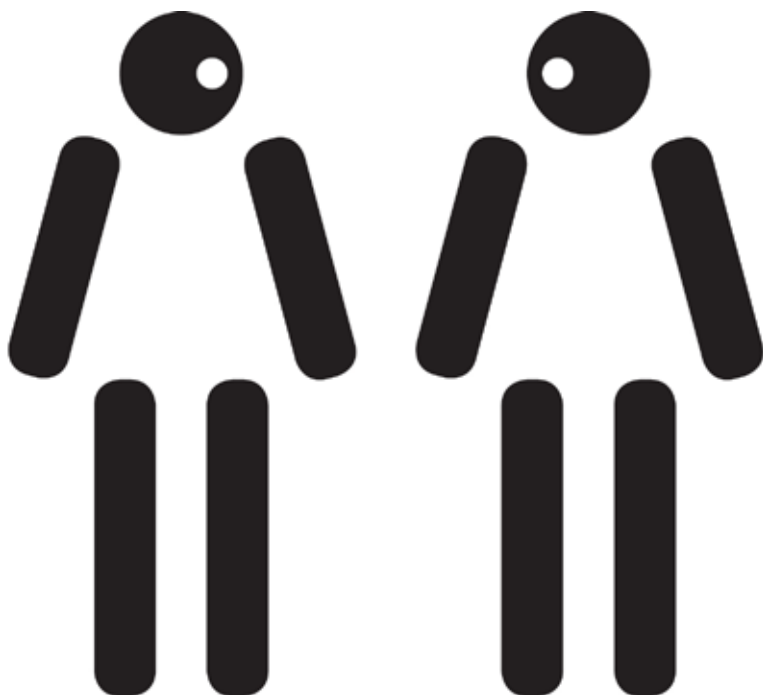
i momenty, které jsou vyloženě divadelně vymyšlené a na jevišti dobře fungují – kluci si plácnou jako obvykle, když se jim něco povede, a dotýkajícíma se rukama rovnou zahrají dveře, které nejdou otevřít. To jsou technické drobnosti, které dělají z etudy jevištní tvar. Aby ale celek mohl kompletně fungovat, potřebujeme i náplň vnitřní, příběh. Zde se obávám, že tvůrce dohnal jejich záměr hrát o hledání „Ameriky, která není Amerikou“. Téma je to jistě zajímavé, ale samo o sobě velmi neurčité, až filozofické. Aby bylo divákovi srozumitelné nejen racionálně, ale aby ho mohl sledovat se zájmem, je nutné ho sdělovat naprosto konkrétními prostředky. To znamená, že nelze hrát o jakýchsi dvou mladících, kteří cestují někam do neznáma, asi do Ameriky, ale vlastně hledají smysl života. Je naopak potřeba představit divákům konkrétního Pepu z Bruselu a Jardu z Kolína, kteří mají vlastní konkrétní osobní příběh. V inscenaci postavy příběh měly, byl ale sdělován pouze textem, nikoli jevištním jednáním. Když by tvůrci stavěli od konkrétního, abstraktní, totiž jejich téma „Ameriky“, by pak vyplynulo přirozeně a jaksí mimoděčně. V tu chvíli by bylo mnohem srozumitelnější a uchopitelnější. V případě opačném, tedy stavění od abstraktního, končí snažení pouze českou aktualizací slovního spojení: bohužel, kluci neobjevili Ameriku.

Petra Jirásková

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

DISKUSE O INSCENACI:

První dojmy? Divákům se líbila jednoduchost scény, použití vesty, která ztělesňovala postavu, nebo hudební složka představení. Právě hra na kytaru některým divákům až zastíňovala hraný příběh. Líbila se mi atmosféra navozené kytarou, byla to nejzajímavější složka, ale u příběhu vlastně nevím, o čem byl, a bohužel mi nic nedal, říká jeden z diváků. Jaké bylo podle publika téma hry? Hledání sebe sama, odkud přichází morálka, snaha najít se, která nakonec vede k tomu, že se kluci ztratili. Jiřina Lhotská připomíná, že první dvě dnešní představení spojovalo téma hledání mladého člověka, svobody v sobě, kdo jsem a co od sebe a od svého okolí očekávám. Amerika přitom používala úspornější divadelní prostředky, šla cestou vyprávěcího divadla. Propojení s hudebníkem bylo zajímavé, hudba byla třetí postavou představení, říká lektorka. Překvapilo mě ale obsazení – z protagonistů jsem je vnitřně cítila obráceně, dodává. Inscenaci by podle ní prospělo, kdyby se na začátku více budovalo zázemí postav, odkud jsou a o co jim jde. Vladimír Fekar uvažuje o tom, jak by inscenace vypadala, kdyby se hrálo třeba i s odlišným rasovým původem obou postav. Hra se nejmenuje Amerika náhodou, říká lektor, pro jednu z postav je symbolem svobody, pro druhou opakem. Připomínky má i k hudební složce, která podle něj tvoří příliš jednoduchou náladu inscenace, přestože postavy na cestě prožívají různorodá dobrodružství. Petrovi Vášovi kytarový podkres evokoval žánr road-movie. Motivy se vracely a hudba posouvala představení někam jinam, k jisté stylizaci. Přišlo mi škoda, že když má soubor tak senzační nápady, jako byla bunda představující Veroniku, mají jejich jiné nápady kolísavou kvalitu – třeba pantomima s lepením tapet, říká lektor. Motivace postav podle něj nejsou dořešené. Líbilo se mi, jak hrají, ale nebyly mi sympatické, neměl jsem chuť někomu fandit, dodává.

RECENZE

DVA NA CESTĚ

Beatnické téma hry Belgičana Serge Kribuse Amerika (L'Amerique) uvádí příběh dvou mladíků na cestě, různých typů protestu proti životu, který jim je předurčen, a tím také široké a nejednoznačné téma svobody, které má svou závrtnou chuť, ale i mnohá nebezpečí. Škytafky z Aše zjevně uvedly jen úryvky příběhu o dvou hodně rozdílných mladících, kteří se náhodně seznámili, a vydali se spolu na cestu do země zaslíbené. Zdá se, že v tomto příběhu je Amerika spíše vybájená nežli skutečná země. Symbolizuje určitý rozpor mezi snem a skutečností, je zemí neomezených možností a tedy svobody, ale zároveň zemí mnohých omezení. Tohoto tématu se inscenace ovšem dotkne pouze lehce, v tomto příběhu jde spíše o vzpomínku na zvláštní přátelství Babara (studenta medicíny z bohaté rodiny) a Jo (rozmarného bezstarostného asociála). Mizanscéna inscenace je velmi jednoduchá (vše se odehrává vlastně jen na několika židlích, a jako nejdůležitější kostýmní, scénický i symbolický artefakt je využita bunda s kapucí neboli „vesta“). Zajímavé je orámování retro příběhu o putování dvou kamarádů. Zdánlivě jej vypráví Jo, ale na konci shledáme, že to patrně byla poslední vzpomínka umírajícího, který byl zasažen kulkou, určenou tomu druhému. Nejedná se tedy tolik o celistvý příběh, jako o prchavý okamžik, nostalgickou emocionální etudu. K výrazné pocitovosti představení přispívá autorská hudba Petra Nikodéma, která se stává nejen výrazným významotvorným prvkem, ale přímo další postavou příběhu.

Jana Soprová

DDS Brnkadla – Tyjáon, Brno: Běží ti čas

PŮVODNĚ TO NEMĚLO BÝT ANI AUTORSKÉ ČTENÍ

Rozhovor s DDS Brnkadla, oddíl Tyjáon

Odkud vzešel nápad sehrát inscenaci složenou z autorských textů?

- Vždy, když jsme vymýšlíme představení, tak se všichni snaží o složité, zdoluhavé příběhy, který by bylo ve finále dost složité zrealizovat. Naši vedoucí proto napadlo udělat něco, kde bychom se mohli vyřádit.
- Původně to nemělo být ani autorské čtení.

Zamýšlíte se nad svým životem?

- Až z toho bolí hlava.
- Nad tím jsme se asi všechny zamýšlely při psaní téhle hry.
- Radši ne.

Co pro vás znamená život?

- Tos tam neměla dávat... /obě dvě otázky jsou reakcí na repliky ze samotné inscenace – pozn. red./
- To je hrozně obecná otázka.
- Pro mě znamená přátele, zábavu...
- ...školu.
- To zase ne.
- Ale život je přeci všechno, co člověk vnímá. Ať už se to děje a nebo ne. Jsou to sny i myšlenky.

Co je to Podkarpatská Rus?

- To je... /ticho/
- No dneska je to součást Ukrajiny.
- A předtím to byl samostatný stát.
- Nejvýchodnější část Československa.

Co se vám vybaví, když se řekne čas?

- Já si představím toho borce, jak se s teniskama a v šustácích prohání v parku.
- Ted' asi naše představení.
- Mně se vybaví přesýpací hodiny.

Kolik je 23 + 42?

- Ona vždycky řekne, že je to strašně jednoduchý a já to nikdy nestihnou spočítat. /smích/
- /vítězoslavně zvolá/ Šedesát pět!

A vzoreček (A+B) na třetí?

Všechny, jedna přes druhou: To mělo být na druhou!

Co vás baví na herectví? Co vás nejvíc naplňuje?

- Všechno, ať už píšeme příběhy, nebo jsme na jevišti.
- Mě asi nevíc ten potlesk, ten dík za to, co jsme předvedly. To je pro mě hrozně povzbuzující.
- Když jsem na scéně a podívám se do hlediště, tak zažívám ten nejhezčí pocit.
- A moc se mi líbí celé to divadelní prostředí. Jeviště, černé opony, hlediště...
- A taky, že se můžeme předvést.

Co vaše nohy?

- Já mám mokro v botách už od včerejška, protože mi neuschly.

-vim-

RECENZE

AUTORSKÉ ČTENÍ, JAK BY SI HO VŠICHNI PŘÁLI

DDS Brnkadla, oddíl Tyjáon z Brna vytvořil kompozici monologů s názvem Běží ti čas. Členky souboru nám jedna po druhé postupně představovaly vlastní, popřípadě vlastně upravené texty, které dohromady tvořily představení – koláž. Jak jsme se dozvěděli, jde částečně o koláž improvizovanou. Je připraveno několik jednotlivých výstupů a při každé repríze je výsledný tvar trochu odlišný, podle toho, které výstupy jsou zařazeny. Záleží na tom, které představitelky se sejdou. Tento prvek náhody inscenaci rozhodně neubližuje, naopak bych řekla, že pro samotné protagonistky může být vítaným oživením.

Pětice dívek, které jsme viděli na Mladé scéně, předvedla monology se společným motivem utíkajícího času. Ačkoli prostředí v jednoduchých kulisách zůstávalo stále stejné, výstupy byly i při své celkové sladělosti příjemně různorodé. První dívka sdělovala svůj příběh jako velmi osobní zpověď. Když se dělila o niterné myšlenky, vzbuzovala dojem čtení z tajného deníčku. Intimní vystoupení. Druhá dívka s příběhem ze šaliny předvedla ukázkou, jak by mělo vypadat správné autorské čtení. Šlo o čtení, nikoli hraní, ale podané s veškerou dynamikou, která je pro dobrý zážitek z textu nutným předpokladem. Třetí dívka v krátkém vypointovaném skeči oglosovala svůj dosavadní, byť nedlouhý, život. Čtvrtý výstup je vpravdě monodramatem, pátý pak nejvíc evokuje babiččino vyprávění příběhů plných fantazie a dobrých konců. Tato byť jemná rozdílnost a odlišný přístup dívek poskytovaly vítané změny v temporytmu, které pomáhaly udržet pozornost po celou

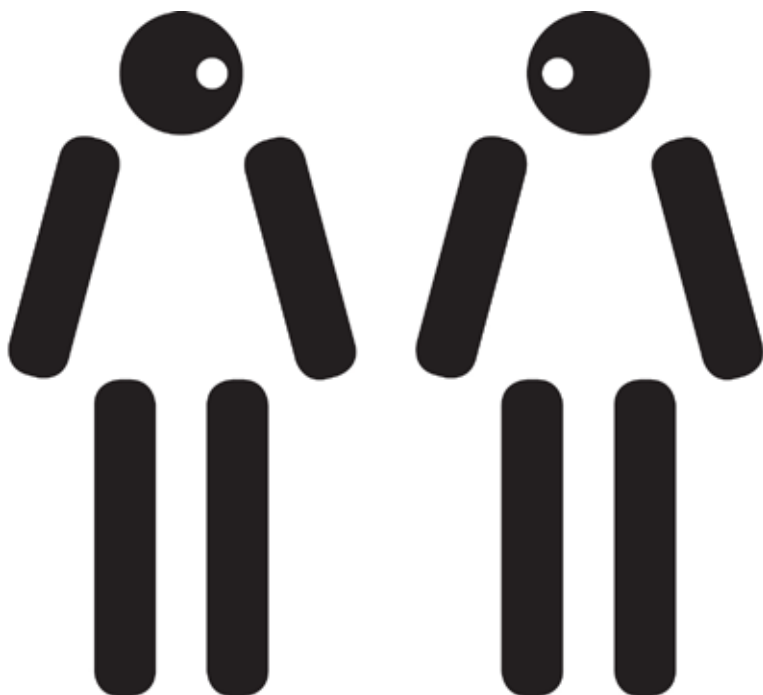
dobu. Z divadelního hlediska není moc co rozporovat. Tvar, který jsme viděli, připomínal opravdu nejvíce veřejná autorská čtení. Ze zkušenosti mohu říci, že by se leckterý autor mohl jít k děvčatům učit. Navazovat kontakt s diváky s knihou v ruce, udržovat jejich pozornost, pracovat s dynamikou vyprávění a ještě u toho třeba odhalovat osobní prožitky, to rozhodně není jednoduchá záležitost. Děvčata ji zvládla se ctí. Ba co víc, po zhruba půl hodině představení najednou končí. Vždyť přece mělo mít sedmdesát minut. Asi to mají špatně v programu. Nebo že by snad ten čas...?

Petra Jirásková

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

DISKUSE O INSCENACI:

První dojmy? Bylo to málo akční, příliš monotónní, chyběla jevištní akce, říkají někteří diváci. Jiní mají odlišný názor: poměrně brzy jsem přistoupil na to, že budu přítomen žánru scénického čtení, říká jeden. Soubor ale podle něj špatně pracoval s časem, občas se tak představení rozplizlo a táhlo. Pomoci by mohl výraznější rámec. Texty ale mají nepochybnou literární kvalitu, dodává divák. Někomu vadí, že soubor neuměl texty nazpaměť, jiným připadá, že je uměl dostatečně a čtení bylo inscenačním záměrem. Podle některých knížka protagonistky omezovala v pohybu a v akci. Pochvalu si vysloužila část o testu z matematiky, která byla výborně napsaná. Někdy je ošidné, když má člověk očekávání, a to se pak nenaplní tak, jak si představoval, upozorňuje Jiřina Lhotská. Kdo očekával, že uvidí divadlo, musel být podle ní zklamán. V představení se nedá hledat širší téma než zadání literárních prací, které byly pospojovány do jednoho celku. Bylo to čtení, vyprávění a rozehrávání, dodává lektorka. Vnímala je jako nakukování do různých možností, jak text předvést. Vladimír Fekar v představení vnímal autorský text společně s tím, že jej na jevišti interpretuje sám jeho autor. Divák tak může sledovat vztah textu a jeho autora. Byl to tvar, který příznaně upozorňoval na to, že jeho součástí je vlastní autorská tvorba. Ale pro mě to bylo i divadlo, říká Fekar. Díky inspirativnímu představení Martina Haka jsme dnes měli možnost porovnat dvě představení založená na vyprávění, připomíná Petr Váša. Měli jsme možnost srovnat si, co pro nás dělá vypravěče dobrým vypravěčem. Váša očekával osobnější výpovědi o dnešním světě, o tom, co autorky trápí, ale nedočkal se toho. Byly to pěkné, dobré, slušné vypracované slohovky, konstatuje lektor. A to je škoda, soubor by mohl jít mnohem dál.

RECENZE

TIK TAK TIK TAK – BĚŽÍ TI ČAS

Poslední představení dne mě přesvědčilo o tom, že ona kýžená autenticita, požadovaná od mladých herců, je velmi diskutabilní pojem. V tomto případě představení *Běží ti čas* se jednalo o autenticitu několikanásobnou, kdy autorky z DDS Brnkadla Brno napsaly v rámci literárně-dramatického oboru texty na určené téma a poté je ve formě scénického (či autorského) čtení interpretovaly. Nabídly tu nejjednodušší formu prezentace. S využitím minima rekvizit, jednoho štokrlete a knihy (v níž listovaly, ale nebylo zcela jasné, zda z ní opravdu texty čtou nebo to jen předstírají), vytvořily řadu etudek, v nichž každá z nich tu více tu méně komunikovala s diváky. Pro mě osobně bylo zajímavé nejen to, jaké příběhy vytvořily, ale také, jak komponovaly jejich prezentaci. I když nejvíce pozornosti si u diváků celkem pochopitelně vysloužila dívka, která jednoduchými prostředky popisovala hodinu písemky z matematiky. Mezi divadelníky bude patrně dost takových (včetně mě), kteří tento děsný matematický horor prožívali podobně. Navíc, dokáže-li to někdo velmi autenticky, a navíc s humorným nadhledem napsat a poté interpretovat, má vyhráno. Podobně se podařilo diváky vtáhnout interpretce, líčící pocity herce za scénou. Nicméně, i méně interpretačně

výrazné, ale literárně velmi zajímavé epizodky, ať už symbolický dialog dívky s časem, či povídání staré paní v tramvaji, měly pro mě velký díl autenticity. Můžeme sice meditovat nad tím, nakolik se jedná o „opravdové divadlo“, ale takový typ scénické práce je rozhodně velmi inspirativní. Je výzvou, pokud jde o schopnost literárního vyjádření, ale také odvahu jít se svou kůží na trh, tedy s vlastním textem před diváky. V tom si všechny interpretky zaslouží pochvalu. A jsem přesvědčena, že takový typ vyprávění by si měl vyzkoušet každý začínající herec. Někdy je to totiž obtížnější než regulérní dramatický tvar.

Jana Soprová

Seminář

SITE-SPECIFIC

„Dobrý den, dámy a pánové. Mé jméno je Adam Krátký a rád bych uvedl dnešní představení. Nese název „náměstí v Ústí nad Orlicí“ a začíná, jakmile otevřete oči. Přeji příjemnou zábavu.“

Skupina tvořená asi tuctem mladých lidí sedí uprostřed ústeckoorlického náměstí a pobaveně zírá před sebe. Jen občas mezi sebou prohodí pár slov a bůhvíproč je fascinuje banalita dopoledního dění na náměstí. Holub sezobávající drobky suchých rohlíků nebo roztomilý chlapec dožadující se od maminky nového fotbalového míče, to vše sleduje skupina s nebyvalým zájmem. Nadchne je i každý nechápavý pohled, kterým je občas obdaří nějaký zmatený kolemjdoucí. Každý sebemenší akce, kterou se jim podaří zachytit, v nich budí radost a nadšení... Takový obraz jste mohli vidět ve čtvrtek dopoledne v centru malého českého města.

Jedním z letošních nováčků mezi semináři je Site-specific Adama Krátkého. Tento mladý a věčně pozitivní divadelník přivezl na Mladou scénu kurz, jehož název možná nemusí všem úplně přesně napovědět, co přesně zde účastníky v příštích dnech čeká - ovšem lektor svoji představu rozhodně má. Chce se zabývat nejenom prací s konkrétním prostorem, jak lze z názvu tušit, ale také třeba tématem pohledu a zraku.

Když jsem se Adama u snídaně ptal, zda by mě na semináři měl raději jako nenápadného pozorovatele, nebo jako aktivního účastníka, vyjádřil se jasně pro moje zapojení – čehož jsem poté rozhodně nelitoval. Zanedlouho se pak celá skupina sešla v horních prostorách Malé scény a po přivítání nám Adam zadává první úkoly: uvolnit a aktivizovat tělo. „Pořádně si promasírujte oči, budete je potřebovat. Pohled je naše hlavní téma,“ říká během naší automasáže. Následují oblíbená cvičení na vnímání prostoru, kdy zaplňujeme místnost, vyrovnáváme proměnlivé tempo chůze s ostatními a na signál ukážeme, se zavřenýma očima, polohu určitého člověka v místnosti. Toto cvičení tak kloubí obě zaměření semináře, prostor i pohled.

Když vydatná rozcvička skončí, přesouvá se skupina ven. „Doted“ jsme měli útočiště, kde jste se nemuseli ničeho bát: všichni kolem byli na stejné vlně. V příštích cvičeních už se ale budete muset konfrontovat s veřejným prostorem. Připravte se, že lidé na vás můžou reagovat všelijak,“ uvádí nás Adam do nové situace. Naš úkol teď bude vydat se do města se zavázanýma očima, aniž by nás po cestě někdo vedl nebo instruoval - pouze s partnerem, který nás má na poslední chvíli zachránit v případě nevyhnutelného smrtelného nebezpečí. „Abychom se naučili pořádně využívat náš zrak, musíme to nejdřív zkusit bez něj,“ říká lektor. Chvilí nato se centrem města porůznu toulají oslepení studenti a v jejich blízkosti bedliví strážci, kteří vlastním tělem zastavují netrpělivé kamiony. K velkému překvapení se však nakonec nikdo ani povrchově nezranil.

Poté zadává Adam další úkol: „Představte si, že vaše oči jsou kamera. Projděte se městem a natočte krátký film! Hledejte příběhy, detaily, zkrátka všechno, co vás napadne,“ zní jeho pokyn. Jakkoliv nezajímavý se může takový úkol zdát, ukáže se to celé nakonec jako velmi inspirativní zábava. „Na workshopu s jednou belgickou režisérkou jsme tohle dělali celý den a bylo to úžasné,“ dodává k tomu nadšeně zkušený mladík s éterickým pohledem.

A nakonec si vyzkoušíme i divadelní pozorování – jevištěm se stane náměstí před námi. „Tímhle se dostáváme k nejzákladnější podstatě divadla vůbec, k pozorování. Všímejte si, jak se mění chování lidí, když zjistí, že je někdo sleduje.“ Všímáme si všech detailů a bavíme se každým zaslechnutým dialogem, který bychom jinak přešli bez povšimnutí. Vše končí naším mohutným aplausem – jenom herci se nějak zapomněli dostavit na děkovačku (ve vedlejší roli vystoupila i Magda Jounová).

-luč-

Co je site-specific?

Adam Krátký: *„Třeba vnímání ducha a historie místa. Práce s konkrétním prostorem – nejen v konkrétním prostoru. Není to ale jasně definovaná škatulka. A taky to není středeční představení Hodina pravdy.“*

Seminář

HUDEBNÉ POETICKÝ

Hej! Ty! Jo, ty! Čtenáři deníku, mladý divadelníku. Pojď a poslyš a až se dozvíš, co to je Hudebně – poetický seminář, zvolaj hip-hip-hip-hop, protože MC Zuzka a MC Oskar vědí, kudy do tebe nacpat rytmus!

Tenhle rozverně-popularizační úvod není náhodný. Hudebně-poetický seminář Zuzany Vodičkové totiž není o tom, naučit se na základě předem prostudovaných partů vydat sonorní tón a prokládat to četbou z Máchova Máje, jako spíš o tom blbnout pokud možno tak důkladně, aby z toho vypadlo umění. Lepší je vůbec nemyslet na to, co se děje mimo skupinu nebo nedejbože, co si o vás lidé myslí. Vůbec, lepší je nemyslet vůbec. Myšlení je pomalé a nápad přijde sám.

Ze začátku měli seminaristé ještě oporu v existujících písničkách. Sborová rozmlouvadla typu „drbu vrbu“ nebo „vlky plky“ posloužila jako doprovod k sólovému zpěvu. Zpívalo se i Na Okoř je cesta! S tím jsme se ale záhy rozloučili, aby mohli vznikat písně nové. Než se na to ale dostalo, bylo třeba účastníky utvrdit v tom, že je trapný ten, kdo si připadá trapný. Pro vzbuzení divocha v každém z nás jsme si vzali příklad z indiánů. Seminaristé najednou stáli proti sobě jako dva indiánské kmeny, které si vzájemně kradli rukojmí. To se neobešlo bez bojových pokřiků, které nakonec vygradovaly tak, že by vzbudily nejen divocha.

Když byli tedy všichni probuzení, mohlo dojít k vlastní písňo-tvorbě. K tomu výrazně dopomáhal Oskar Maxa, který za svou kariéru studenta matfyzu doprovodil na klavír už nejednu impro-show. Každou píseň měla na starosti trojice písničkářů – na refrénu bylo třeba se shodnout, ale ve svých sólech měl každý prostor pro to se projevit. Byl to ojedinělý koncert, protože tyto písně existovaly jen po prchavý okamžik, co se zpívaly. Ale názvy těch hitů jsou nám známy – zazněly takové pecky jako Těhotenský test, Špinavá mikrovlnka, Odvážná uklízečka a v hlavách nám pořád duní nápěvky: „Jsem těhotná/dívka co dítě má.“ nebo „Mikrovlnka špinavá je/kurník šopa do háje!“.

A pak už se jen rýmovalo – všechno se vším. Každý seminarista si vybral slovo, na něž by rád znal co nejvíc rýmů. Dáte dohromady třeba dvanáct rýmů na slovo pomeranč? Vyslal jsem po kruhu prázdný papír jen s nápisem „Moderna“ a vrátil se mi popsání slovy: „lucerna, je černá, alterna, nevěrná, laterna, ober ma, případně Julese Verna“ atd. Vybaveni tímto papírem, byli seminaristé uvrženi do vln hip-hopu. Já jsem se tam také dostal (ani nevím, jak) a najednou koukám, že stojím uprostřed kruhu a vykřikuju slova do rytmu reprodukováné hudby. Ještěže trapnost neexistuje.

Lektorka Zuzka tuhle hudbu shledává tak inspirativní a využitelnou, že ji pouští i dětem v mateřské školce. Mateřská školka je totiž její pracoviště vedle zdravotního klaunství a příležitostné improvizace.

Když jsme skončili s hip-hopem, pustili jsme se do básní. Co verš to jeden básník. Přečtete si tedy několik básní ze sbírek Jahodový expres a Píseň o flašinetu:

Borůvka aneb černý pasažér

Umírám na kolejích
Tak na tohle ti neskočím
Jedu na jih
A tam se zas otočím

Veselý hrob

Dal jsem jí flašinet
Vzala si ho do hrobu
A růžový náhrobek
A už nedělá ostudu

Pomalý číšník

Už tu čekám hodinu
Kupoval jsem jahody
Mám tu celou rodinu
Půjdeme na závody

Žlutá struna

Nesměla nikdy prasknout
Zněla tak majestátně
Když praskla, musel jsem mlasknout
Je pryč nenávratně

Zatímco při úvodní hodině bylo nejvyšší ambicí seminaristů zbavit se ostychu, ve středu už vznikají první zcela neambiciózní, za to však originální výtvary. O tom, zda budeme moci stát u zrodu něčeho takového i poslední večer při předváděčkách, zatím není jasno. Tak jako tak, tento seminář nám přinesl jedno důležité moudro: „Než chodit a kritizovat, že už jsem dlouho neslyšel žádnou dobrou píseň, přijď a slož tu píseň sám.“

-jam-

VZHŮRU NA VÝLET

Devadesát procent úspěchu tkví v tom dostavit se tam, kam máte. V případě čtvrtěčního výletu tedy k Roškotově divadlu, ne k Malé scéně, jako někteří (například já). Pokud už tedy propásnete začátek výletu, je třeba vystopovat výpravu. Ještěže byl s naší skupinkou stopař a lovec sršňů J.H. Dalším důležitým faktorem je nezaseknout se u první vinárny. Pokud se to podaří překonat, štěstí vám už bude přát a zjistíte, že nejlepší je počkat, protože výprava brzy dožene vás. Následuje procházka uprostřed zeleně s vidinou buřtů, prokládaná debatami o tom, zda tu byl dřív člověk nebo příroda.

POZOR SOUTĚŽ!

Pošlete do redakce svoje HAIKU a vyhrajte sladkou odměnu! Stačí uspořádat několik vhodných slov, které budou ve třech verších sestávat z pěti, sedmi a pěti slabik. Není těžké pokořit naši latku, takže směle do toho! Svoje výtvořky odevzdejte komukoliv, koho považujete za schopného doručit vaše psaní do redakce, nejlépe tak učiňte sami. Pro inspiraci zde uvádíme několik mistrovských příkladů:

WESTERNOVÉ HAIKU

Pohled ostrý
Krajina rozpustilá
Klobouk do čela

DIVADELNÍ HAIKU

Herec v plášti
Kouzlí s malorážkou
Zabil diváka

PŘEHLÍDKOVÉ HAIKU

Plné jeviště
Prázdnost inscenace
Kdo to sem poslal?

SUCHÉ HAIKU

Na obzoru vůz
Dorazil dřív než čekal
Polkne nasucho

SAMOTÁŘSKÉ HAIKU

Nemít přátele
Jo, to vadí, to vadí,
Ale mě to nevadí

TURISTICKÉ HAIKU

Na Fuji altán
Turista uondaný
Pije ruksaké

PODSTATA DIVADLA

Na střeše Malé
Bytostnou pravdu hledám
Jeden krok a tma

DIVADELNÍ HAIKU II

Hlediště ztichne
Němé houpání lana
Opona padá

ULÍTLÉ HAIKU

Smyslné dusno
Ňadra se prudce vzedmou
Ulít knoflíček

neBerta si to osobně

Jmenuji se Berta, Berta Huláková. Máma i táta jsou od divadla, a tak ho mám v genech - hned od narození umím recenzovat beze slov, nonverbálně. Schválně jestli uhodnete, na které čtvrtěční představení se právě tvářím?

MALOTOVŮV KOKTEJL

VÝLET

Probudil jsem se řka:
„jsem opyžámkovaný!“
Honza na mě hledí.
Dlouho.
Došel mu dech.
Mně taky dojde, až půjdu na výlet.
Musím jít na výlet.

Do skleničky na čaj
jsem si dal kávu.
Trojitou.
Ach jo.
Musím jít na výlet.

Jarek mě praštil mikrofonom.
Cítím chlad.
(dal jsem si Ledňáčka)

Lukášovo moudro:
Rohlík se jí blbě
protože je do zatačky.
... konec Lukášova moudra
(I Lukáš musí na výlet)

Amerika = Karlovy vary
(47. - pro upřesnění)
A v jednom monologu říct
17x „jako“
to je jako fakt výkon.

Na výlet jsem nešel...
A to je SVOBODA!

Vít Malota

NAHLÍŽENÍ 2014

25. celostátní dílna středoškolské dramatiky a mladého divadla

Bechyně 16.–19. října 2014

Pořádají: NIPOS-ARTAMA, Sdružení pro tvořivou dramatiky, Kulturní středisko města Bechyně a občanské sdružení Tatramani

Tradiční setkání středoškolských a mladých souborů z celé ČR zahrnuje:

- přehlídku divadelních inscenací vybraných souborů
- moderované diskuse o představeních s vedoucími a členy souborů a zkušenými lektory
- tvůrčí spolupráci mezi účastníky napříč soubory
- vzájemnou výměnu zkušeností a inspiraci do další práce

Dílina je určena pro mladé soubory (středoškolské a učňovské skupiny, soubory ZUŠ, DDM, SVČ, divadelní studia apod.), které mají chuť prezentovat před svými vrstevníky výsledky své divadelní práce, zároveň nahlížet do práce dalších souborů, povídat si o tvorbě inscenace, nabízet i přijímat inspirativní podněty pro další práci.

Nahlížení se zúčastní 6–8 souborů, které budou vybrány přípravným týmem dílny na základě inspirativnosti a kvality inscenace, technických parametrů, věkového složení souboru (preferujeme 15–20 let), dramaturgických kritérií i termínu doručení přihlášky. Vítaná je účast souborů s rozpracovanou inscenací. Ta může poskytnout zajímavý materiál k diskusi a možnost nahlédnutí do práce souboru. Tvůrcům pak může pomoci nalézt cestu k dokončení inscenace.

Soubory, které mají o účast na Nahlížení zájem, vyplní přihlášku (ke stažení na www.drama.cz) a zašlou ji nejpozději do poloviny července 2014 na adresu Jakub Hulák, NIPOS-ARTAMA, P. O. BOX 12 / Fügnerovo nám. 5, 120 21 Praha 2, nebo e-mailem na adresu hulak@nipos-mk.cz. Zároveň s přihláškou pošlou videozáznam představení na DVD, CD, kazetě miniDV či VHS (stačí i pracovní záznam či ukázka ze zkoušky zachycující rozpracovanou inscenaci v její stávající podobě nebo ukázka z představení) a zároveň i text, nejlépe scénář. Vítaná je i další dokumentace (charakteristika souboru a inscenace, program atd.). Příložené materiály na požádání vrátíme.

Dílina bude otevřena i jednotlivcům - vedoucím souborů, pedagogům středních škol, studentům a dalším zájemcům. Nabídka pro tyto účastníky bude uveřejněna nejpozději v průběhu září 2014.

Kdo páchá Mladou na malý?

Honza Mrázek, Lukáš Černý, Vítek Malota (redaktoři)
Petra Jirásková, Jana Soprová, Otto Linhart (recenze)
David Slížek (foto a zlom)